

Republika Hrvatska
Županijski sud u Dubrovniku
Dubrovnik

Poslovni broj: GŽ-535/2020-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Dubrovniku, u vijeću sastavljenom od sudaca sudaca Emira Čustovića, kao predsjednika vijeća, Srđana Kuzmanića kao suca izvjestitelja i člana vijeća i Noemi Butorac kao članice vijeća u pravnoj stvari tužitelja Nikolaija Pshenichnyija iz Ruske federacije, 119620 Moskva, Pokryshkina 3, OIB: 86272516054, zastupanog po punomoćnicima Zajednički odvjetnički ured Livija Marcana i Vedrana Marcana, odvjetnicima iz Umaga, 1. svibnja 4/I, protiv tuženog Cultus d.o.o. u likvidaciji Rovinj, Valsavie 1, OIB: 49470067719, zastupano po z.z. Yuliji Pshenichnayaja, a ona zastupana po punomoćniku Zajedničkom odvjetničkom uredu Filipa Simića i Lare Tončić iz Pule, Dobrilina 12, radi naplate, odlučujući o tuženikovoju žalbi izjavljenoju protiv dosuđujućeg dijela presude Općinskog suda u Puli-Pola, Stalne službe u Rovinju poslovni broj P-800/2018-43 od 24. veljače 2020., na sjednici vijeća održanoju dana 3.travnja 2024.,

p r e s u d i o j e

I Žalba se djelomično uvažuje, a u pretežnom dijelu odbija kao neosnovana te se presuda Općinskog suda u Puli-Pola, Stalne službe u Rovinju poslovni broj P-800/2018-43 od 24. veljače 2020.:

a) potvrđuje:

- u pobijanom dijelu točke I izreke kojom je naloženo tuženiku u roku od 15 dana isplatiti tužitelju iznos od 2.038.454,59 kuna (dvamilijunatridesetosamtisućačetiristopedesetčetirikuneipedesetdevetlipa) sa zateznim kamatama od 24. svibnja 2018. pa do dana plaćanja

- u točkama II i III izreke

b) preinačuje u pobijanom dijelu točke I izreke kojom su na dosuđen iznos glavne tražbine suđene zatezne kamate od 18. listopada 2017. do 23. svibnja 2018. na način da se zahtjev u tom dijelu odbija kao neosnovan

II Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom suđeno je doslovno:

I - Nalaže se tuženiku Cultus d.o.o. u likvidaciji, Rovinj, Valsavie 1, OIB: 49470067719 isplatiti tužitelju Nikolaiju Pshenichnyju, OIB: 86272516054 iz Ruske Federacije, 119620 Moskva, Pokryshkina 3, stan 145, iznos 2.038.454,59 kuna (dvamilijunatridesetosamtisućačetiristopedesetčetitikuneipedesetdevetlipa) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a koje teku na isti iznos od 18. listopada 2017. godine do isplate, sve u roku 15 dana, a odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u preostalom dijelu u iznosu 521.824,91 kuna zajedno sa zahtjevom za isplatom zateznih kamata.

II - Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu 142.420,80 kune (stočetridesetdvijetisućečetiristodvadesetkunaiošamdesetlipa) u roku 15 dana, a odbija se tužiteljev zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka u preostalom dijelu u iznosu 97.992,43 kuna.

III - Odbija se tuženikov zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka."

2. Tuženik je pravodobno izjavio žalbu protiv dosuđujućeg dijela presude u točki I izreke te odluci o parničnim troškovima u točkama II i III izreke i to zbog svih žalbenih razloga predviđenih člankom 353. stavkom 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 – u daljnjem tekstu: ZPP), te predlaže preinačiti pobijani dio prvostupanjske presude i odbiti tužbeni zahtjev a tužitelju naložiti nadoknaditi tuženiku parnične troškove uključujući i trošak žalbe, a podredno predlaže ukinuti pobijani dio prvostupanjske presude i u tom dijelu predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

3. Tužitelj nije odgovorio na žalbu.

4. Žalba nije osnovana, osim u dijelu točke I izreke pobijane presude kojim je odlučeno o vremenu dospijeca glavne tražbine.

5. Predmet spora je zahtjev za povrat tužiteljevog dijela zajma kojeg su tužitelj i njegova bivša supruga Yulia Pshenichnaya kao članovi društva i bračni drugovi zajedno u svojstvu vjerovnika pozajmili trgovačkom društvu tuženika tijekom razdoblja 2008. do 2017. U tužbi se ističe da su tužitelj i Yulia Pshenichnaya bili u braku od 22. travnja 1998. do 2. travnja 2018., da je tužitelj 16. lipnja 2017. prestao biti član društva tuženika, a da je 10. listopada 2017. donesena odluka o tuženikovo likvidaciji koja je upisana u sudskom registru 18. listopada 2017. te da je jedini aktualni član društva tuženika i jedina osoba ovlaštena za tuženikovo zastupanje Yulia Pshenichnaya. Ugovor o prijenosu poslovnog udjela da nije sadržavao ugovor o cesiji predmetne tražbine.

6. Tuženik se usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu pozivajući se na bračni ugovor koji su tužitelj i Yulia Pshenichnaya sklopili u Moskvi 22. lipnja 2017. Tim su ugovorom oni podijelili veći dio njihove imovine stečene tijekom braka, u koju su spadala i dva stana u Republici Hrvatskoj, a koji stanovi da su tim ugovorom pripali Yuliji Pshenichnaya, iako su formalno bili upisani kao tuženikovo vlasništvo. Naime,

poslovni udjeli samog tuženika prije sklapanja bračnog ugovora da su bili u vlasništvu tužitelja i Yulije Pshenichnaye, a sam tuženik da je bio vlasnik navedenih stanova koji su imali bračnim ugovorom pripasti Yuliji Pshenichnayi. Baš iz tog razloga da je tužitelj prenio cjelokupni svoj poslovni udio tuženika na Yuliju ugovorom o prijenosu poslovnog udjela u društvu Cultus d.o.o. kod javnog bilježnika Denisa Krajcara u Puli. Novčani iznos kojeg tužitelj potražuje od tuženika da je ustvari svota koju su tužitelj i Yulija uložili na tuženikov račun upravo za kupnju navedenih stanova koji su njihovim bračnim ugovorom imali pripasti suprugi, a da s tim novcem i stanovima tužitelj od trenutka sklapanja bračnog ugovora da više nema ništa.

7. Prvostupanjski sud je tijekom dokaznog postupka utvrdio:

- da su tužitelj i z.z. tuženika Yulia Pshenichnya sklopili brak 22. travnja 1998. u Moskvi, Ruska federacija, a razveli se 2. travnja 2018. temeljem rješenja suda o razvodu braka suca sudske jedinice Pravosudnog okruga br. 186 regije Troparevo-Nikolino u Moskvi broj predmeta 2-80/18, koje je postalo pravomoćno 4. svibnja 2018.

- da su tužitelj i z.z. tuženika osnovali trgovačko društvo Cultus d.o.o. Rovinj, Valsavie bb, temeljem društvenog ugovora o osnivanju društava s ograničenom odgovornošću od 31. siječnja 2008. s temeljnim kapitalom od 20.000,00 kuna, od čega je tužitelj uplatio 9.800,00 kuna, a z.z. tuženika 10. 800,00 kuna;

- da su 16. lipnja 2017. tužitelj i z.z. tuženika sklopili Ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvu Cultus d.o.o. kojim je tužitelj prenio na tadašnju suprugu i z.z. tuženika u cijelosti svoj poslovni udio u nominalnom iznosu 9.800,00 kuna pa je z.z. tuženika postala samovlasnica poslovnih udjela u iznosu 20.000,00 kuna ili 100%

- da prema financijskom izvještaju za 2017. za tvrtku Cultus d.o.o. u likvidaciji predanom 24. studenoga 2017. pod dugoročne obveze tvrtke za tekuću 2017. stoji iznos 5.120.559,00 kuna, a prema bilješci 9. bilješki uz navedeno financijsko izvješće od 24. studenoga 2017. da dugoročne obveze obuhvaćaju dugoročnu obvezu prema osnivačima što na dan 17. listopada 2017. iznosi 5.120.559,00 kuna vezano uz sporazum o zajmu, koji su zajmodavac i zajmoprimac svojim potpisom ovjerali

- da su tužitelj i z.z. tuženika sklopili bračni ugovor 22. lipnja 2017., kojim su odredili imovinskopravni režim za imovinu stečenu za vrijeme trajanja braka, kao i za slučaj razvoda, prema kojem (članak 2. bračnog ugovora) sva pokretna i nepokretna imovina, gdje god da se nalazi i štogod da predstavlja, uključujući stanove, stambene kuće, zemljišta u Ruskoj federaciji i izvan njenog teritorija, pokretna imovina, prava koja moraju biti sukladno zakonodavstvu odgovarajuće registrirana (upisana u državne odnosno druge registre), imovina koja ima povijesnu, umjetničku, kulturnu ili drugu vrijednost, vrijednosnice i druga imovina, koju su stekli supružnici za vrijeme trajanja njihova braka te novčani iznosi, temeljni ulogi kod pravnih osoba, investicijska ulaganja, uključujući ulaganja u gradnju, stjecanje i rekonstrukciju nepokretne imovine te druga ulaganja supružnika izvršena za vrijeme trajanja njihovog braka su za vrijeme trajanja braka priznata kao zajednička imovina supružnika, a u slučaju razvoda braka, kao suvlasništvo supružnika, pri čemu bi svakome od supružnika pripao jednak dio, osim u slučajevima koje predviđa bračni ugovor

- da su prema provedenom računovodstveno-financijskom vještačenju stalne sudske vještakinje Nade Nenadić, dipl. oec. iz Rovinja od 3. srpnja 2019., koje je prvostupanjski sud u cijelosti prihvatio ocijenivši ga istinitim, vjerodostojnim i profesionalnim, a na koje ni parnične stranke nisu imali primjedbi, dane pozajmice društvu Cultus d.o.o. Rovinj su iznosile 4.076.909,18 kuna od čega na tužitelja otpada 548.046,40 kuna, a na z.z. tuženika 3.528.862,78 kuna

- da iz iskaza tužitelja i z.z. tuženika proizlazi da su predmetni novčani zajmovi od osnutka tvrtke Cultus d.o.o. pa nadalje do 2017. od strane tužitelja i z.z. tuženika dani radi kupnje nekretnina u Hrvatskoj

8. Utvrđenje prvostupanjskog suda je da je temeljem članka 36. stavka 1. Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima ("Narodne novine", broj 53/91 i 88/01 - u daljnjem tekstu ZRSZ) koji se primjenjuje u ovoj pravnoj stvari, za osobne i zakonske imovinske odnose bračnih drugova mjerodavno pravo države čiji su oni državljani, a kako su i tužitelj i z.z. tuženika državljani Ruske federacije, za prethodno pitanje ovoga spora da je mjerodavno pravo Ruske federacije.

9. Sukladno članku 38. stavku 1. mjerodavnog Obiteljskog zakona Ruske Federacije (u daljnjem tekstu: OBZRF), dioba zajedničke imovine supružnika može se proizvesti i za vrijeme i nakon prestanka braka na zahtjev bilo kojeg od supružnika, a također u slučaju podnošenja zahtjeva vjerovnika za diobu zajedničke imovine supružnika radi naknade duga na račun dijela imovine jednog od supružnika u zajedničkoj imovini supružnika. Zajednička imovina supružnika može se podijeliti između supružnika prema njihovom sporazumu, a sporazum o diobi zajedničke imovine koju su supružnici stekli tijekom braka mora biti ovjeren od strane javnog bilježnika (članak 38. stavak 2. OBZRF-a). Zajednička imovina supružnika definirana je člankom 34. stavkom 1. OBZRF-a kao imovina koju su bračni drugovi stekli tijekom braka, među ostalim i pokretne stvari i bilo koja druga imovina koju su bračni drugovi stekli tijekom braka, nezavisno od toga na ime koga od supružnika je stečena ili na ime koga ili od koga od supružnika su stečena novčana sredstva (članak 34. stavak 2. OBZRF-a).

10. Prvostupanjski sud je u postupku utvrdio kao nesporno da je pozajmica koju su tužitelj i njegova sad bivša supruga ukupno dali tuženiku u iznosu 4.076.909,18 kuna od 2008. do 2017. njihova zajednička imovina. Također je utvrdio da se ta tražbina između bivših supružnika treba podijeliti prema sporazumu o diobi zajedničke imovine ovjerenom od strane javnog bilježnika, u jednakim dijelovima, sukladno članku 2. tog bračnog ugovora od 22. lipnja 2017., koji pokretnu imovinu i novčane uloge priznaje kao zajedničku imovinu supružnika. Člankom 2. bračnog ugovora ujedno je određeno da u slučaju razvoda braka zajednička imovna supružnika pripada kao suvlasništvo supružnika, pri čemu svakome od supružnika pripada jednak dio, osim u slučajevima koje predviđa taj bračni ugovor, a prvostupanjski sud utvrđuje da predmetni bračni ugovor ne predviđa ništa za tražbine bivših bračnih drugova, dakle, ni za novčani zajam koji su bivši supružnici dali trgovačkom društvu Cultus d.o.o. Rovinj, pa da prema ruskom obiteljskom pravu sporni novčani zajam predstavlja bračnu stečevinu tužitelja i z.z. tuženika u jednakim dijelovima, odnosno na tužitelja otpada 2.038.454,59 kuna, a na z.z. tuženika otpada 2.038.454,59 kuna. Pritom da nije osnovan tuženikov prigovor da su se tužitelj i z.z. tuženika usmeno dogovorili kad su sklopili ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvu Cultus d.o.o. da tužitelj prijenosom svog poslovnog udjela više ništa nema sa Cultus d.o.o. nit sa bivšom suprugom, z.z. tuženika, jer da sukladno članku 38. stavku 2. OBZRF-a takav

sporazum o diobi zajedničke imovine koju su supružnici stekli tijekom braka mora biti ovjeren od strane javnog bilježnika, a to nije slučaj.

11. Prvostupanjski sud dalje zaključuje da je tražbina tužitelja i njegove bivše supruge koja se tiče zajma tuženiku djeljiva obveza u smislu članka 41. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21, 114/22, 156/22 155/23 – u daljnjem tekstu: ZOO), ali pritom pogrešno zaključuje da je da su tužitelj i njegova bivša supružnica solidarni vjerovnici u smislu članka 63. stavka 2. ZOO-a, jer iz članka 2. bračnog ugovora od 22. lipnja 2017. proizlazi da su oni vlasnici tražbine iz osnove zajma u jednakim dijelovima, pa kako je nesporno da tužitelj i z.z. tuženika imaju prema tuženiku novčanu tražbinu u iznosu 4.076.909,18 kuna, prvostupanjski sud pravilno zaključuje da tužitelju i z.z. tuženika pripada jednak dio ove tražbine, po 2.038.454,59 kuna.

12. Stoga je prvostupanjski sud djelomično prihvatio tužbeni zahtjev za iznos od iznosu 2.038.454,59 kuna, dok je u preostalom dijelu odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

13. Ovaj sud u cijelosti prihvaća gornja činjenična utvrđenja i činjenično-pravne zaključke prvostupanjskog suda kao pravilne, kao i primjenu materijalnog prava (osim u dijelu kojim utvrđuje da je tražbina tužitelja i z.z. tuženika solidarna), koja žalbenim navodima nisu dovedena u sumnju.

14. U žalbi se ističe da je prilikom sastavljanja Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u društvu Cultus d.o. od 16. lipnja 2017. tužitelj i z.z. tuženika bili u odnosu prenositelja poslovnog udjela i stjecatelja poslovnog udjela te da se tužitelj kao prenositelj poslovnog udjela mogao usmeno odreći svojeg dijela potraživanja prema trgovačkom društvu, jer takva radnja da ne predstavlja diobu bračne tečevine budući se formalno radi o radnji poduzetoj u korist z.z. tuženika. Ovio žalbeni navodi nisu osnovani, jer je tuženik svoj poslovni udio kod tuženika prenio bivšoj supruzi kao fizičkoj osobi, a ne kao z.z. tuženika.

15. Suprotno žalbenim tvrdnjama, pravilno prvostupanjski sud nije uzeo u obzir navodni usmeni dogovor između bivših supružnika po kojemu se tužitelj sklapanjem bračnog ugovora odrekao prava na povrat spornog iznosa zajma tuženiku, jer je sukladno članku 38. stavak 2. OBZRF-a takav sporazum o diobi zajedničke imovine koju su supružnici stekli tijekom braka trebao biti u pisanoj formi, ovjeren od strane javnog bilježnika.

16. U žalbi se neosnovano ističe da tužitelj nije ovlašten od tuženika zahtijevati povrat dijela pozajmica koje su tuženiku dane od strane bivše tužiteljeve supruge, jer se tužbenim zahtjevom to ni ne traži. Tužitelj zahtijeva isplatu svog dijela zajma proisteklog iz bračne stečevine.

17. U žalbi se osnovano ističe da je u odluci o zateznim kamata prvostupanjski sud propustio primijeniti članak 504. ZOO-a, kojim je propisano da ako ugovaratelji nisu odredili rok za vraćanje zajma, niti se on može odrediti iz okolnosti zajma, da je zajmoprimac dužan vratiti zajam nakon isteka primjerenog roka koji ne može biti kraći od dva mjeseca računajući od zajmodavčeva zahtjeva.

17.1. Sukladno članku 504. ZOO-a, ako ugovaratelji nisu odredili rok za vraćanje zajma, niti se on može odrediti iz okolnosti zajma, zajmoprimac je dužan vratiti zajam

nakon isteka primjerenog roka koji ne može biti kraći od dva mjeseca računajući od zajmodavčeva zahtjeva.

17.2. Budući stranke nisu ugovorile rok za vraćanje zajma, ovaj sud je taj rok odredio od dana kad je tuženik podnio sudu odgovor na tužbu (jer spis ne sadrži podatak kad je tuženik zaprimio predmetnu tužbu na odgovor), dakle, od 24. svibnja 2018. i od tog dana tužitelj ima pravo na zatezne kamate sukladno članku 29. stavku 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21, 114/22, 156/22 155/23 – u daljnjem tekstu: ZOO), a ne od 18. listopada 2018.

18. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci pod točkom I.a temeljem članka 368. točke 1. ZPP-a, a u izreci pod točkom I.b temeljem članka 373. točke 3. ZPP-a.

19. Budući je tuženik uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svoje žalbe i to u pogledu odluke o parničnom trošku, valjalo je odlučiti kao u točki 2. izreke ove presude i rješenja temeljem odredbe članka 154. stavka 5. ZPP-a.

Dubrovnik, 3. travnja 2024.

Predsjednik vijeća:

Emir Čustović

Broj zapisa: **9-30866-f8fec**

Kontrolni broj: **04aa8-94c25-1b75f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Emir Čustović, O=ŽUPANIJSKI SUD U DUBROVNIKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.